

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Vystavíme se vanutí Ducha

Na přelomu konce školního roku a počátku právě ukončených velkých letních prázdnin jsme, pro mnohé skoro nepozorovatelně, vstoupili do roku svatého Pavla. Vyhlásil ho pro celou církev papež Benedikt XVI. Chce tak oslavit 2000 let od jeho narození a připomenout jeho horlivost ohledně evangelizace a jednoty církve.

Pan kardinál Miloslav Vlk tento rok pro naši arcidiecézi zahájil slavnou mší svatou na Vyšehradě. Svou homilii ukončil výzvou, abychom se v letošním roce více zaměřili na poznávání Božího slova prostřednictvím biblických hodin a abychom se věnovali postavě sv. Pavla a jeho spisům. Tuto výzvu tedy nechceme v naší farnosti přeslechnout. Duch svatý v církvi volá jasným směrem a je pouze na nás, abychom jeho vanutí přijali a využili. Proto zvou na pravidelné biblické hodiny, které se budou konat vždy druhou středu v měsíci pod vedením jáhna Pavla Reumanna. Postupně se budeme seznamovat diskusní formou s postavou apoštola národů.

Z obsahu

- Program farnosti na školní rok 2008/2009
- Zprávy z farnosti
- Vybíráme z kroniky
- Pouť do Říma
- Nejen pro děti
- Tváře naší farnosti (Jáhen Mgr. Pavel Reumann)
- Mariina legie
- A mnoho dalšího...

Dalším způsobem jak se setkat se sv. Pavlem, který může být nádhernou příležitostí pro rodiny, je společná četba některých jeho kratších listů. Pokud začneme v našich rodinách společnou četbu Písma, jistě to přinese velké požehnání pro naše životy i pro naše farní společenství.

V minulých letech jsme se s některými vídali při zajímavé metodě poznávání Písma, kterou bylo Lectio Divina. Ani to nechceme opustit a během roku se budou moci zájemci zúčastnit i této rozjímavé formy setkávání s Písmem.

Nový školní rok bude tedy ve znamení konvertity plného ohně Ducha svatého. Kéž nám vyprosí obnovené nadšení pro věci Boží a pro Boha samotného.

Stůl Božího slova je naplno prostřen.

P. Jenda Balík

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ ■ OTEC JENDA BALÍK BYL JMENOVÁN FARÁŘEM

Dne 1. září byl náš otec Jenda Balík jmenován farářem naší farnosti.

Máme „nového“ faráře

Ve čtvrtek 2. 10. 2008 sloužil večerní mši svatou u nás v kostele Mons. Václav Malý, světící biskup pražský. Účelem jeho návštěvy bylo uvedení otce Jendy Balíka do nové funkce faráře. Vlastní obřad byl zajímavý už jen proto, že většina z nás ho viděla poprvé. Kdo nezaváhal a přišel na večerní, viděl, jak pan biskup s Jendou obchází všechna důležitá místa v kostele, sedes, oltář, ambon, křtitelnici, zpovědnice a svatostánek, a všude pronáší modlitbu s textem, ve kterém se připomínají úkoly faráře spojené s těmito důležitými místy.

Dnes se na funkci faráře skládá poměrně náročná zkouška, kterou P. Jenda udělal letos v červnu.

Milan Moc

Bud' se mnou! (Modlitby sv. Augustina)

Když hloubám v starostech, mě pomáhej, Pane!

Když vzdychám a soužím se, mne pozvedej, Pane!

Když nevím kudy kam, Ty ved' mne, Pane!

Když po širokých cestách světa jdu, bud' se mnou, Pane!

Prosíme Tě, Pane, žehnej našemu faráři, žehnej naší farnosti.

■ ■ PROGRAM FARNOSTI VE ŠKOLNÍM ROCE 2008 – 2009

■ Plánované výjezdní akce

25. – 29. 10.	Podzimní prázdniny pro děti v Nymburku.
14. – 17. 11.	Podzimní prázdniny pro mladé (biřmovanci).
od 26. 12.	Vánoční duchovně – sportovní pobyt na horách v Příchovicích s možností prožít Silvestr.
29. 1. – 1. 2.	Zimní lyžování pro mladé.
28. 2. – 7. 3.	Jarní prázdniny pro děti a mládež v Rokytnici.

■ Duchovní akce konané ve farnosti

6. 12..	Duchovní obnova pro manžele s dětmi pod vedením P. Jendy Balíka (hlídání dětí zajištěno).
13. 12.	Duchovní obnova pro farníky pod vedením P. Pavla Jančíka (od 13.00 do večerní mše sv.)
1. středa v měsíci	Přednáškové pásmo o sociální nauce církve (od ledna 2009).
2. středa v měsíci	Biblická hodina
6. – 9. 12.	Celodenní výstav eucharistie.

■ ■ DŮLEŽITÉ AKCE VE FARNOSTI

Dospělí i mladí, kteří ještě nejsou biřmováni,

se mohou přihlásit v sakristii. Příprava bude probíhat od konce října vždy jednou za 14 dnů ve čtvrtek od 19.00.

Kurz přirozeného plánování rodičovství

začíná ve čtvrtek 9. října 2008 v 19.00.

Kurz efektivního rodičovství

(pro přihlášené): 11.10., 1.11., 22.11.

Albánský jarmark

v neděli 19. října – už potřetí, opět na Misijní neděli ve farním sále. V sobotu odpoledne od 16 do 18 hodin budeme vybírat věci, které nabízáte k prodeji. V neděli po všech mších svatých je budeme nabízet za dobrovolný příspěvek. Otec Jan pak opět předá výtěžek jako finanční dar sestrám naší misijní farnosti v Albánii. Prosíme, oblečení na jarmark nenoste, tyto věci nejsou určeny k odvozu do Albánie.

Sbírka oblečení pro Kosovo

8. a 9. listopadu, v sobotu a v neděli – vzešla z vašich dotazů, kam s oblečením, které byste rádi věnovali potřebným. Jáhen Vladimír Hudousek, který se vrátil z mise v Kosovu zorganizoval odvoz oblečení do tamních oblastí. Čistě vyprané a zašité oblečení, případně i čistá, spravená obuv se bude vybírat v sobotu 8. listopadu po ranní mši svaté až do 10 hodin a v neděli 9. listopadu dopoledne po všech mších svatých ve farním sále. Prosíme, dbejte na to, aby oblečení bylo opravdu použitelné, v případě nevhodnosti vám bude vráceno.

Burza dětského oblečení

bude ve stejných časech jako sbírka pro Kosovo, ale dole v suterénu fary. V sobotu dopoledne donáška oblečení, v neděli prodej. V neděli od 12 do 13 hodin si budete moci vyzvednout peníze za prodané oblečení a neprodané věci. Deset procent z výtěžku burzy půjde na fond našeho Mateřského centra. Všechno zbylé oblečení které si nevyzvednete nebo nebudete chtít zpět přidáme k misi do Kosova.

Odpoledne pro seniory

s obvyklým pohoštěním a s překvapením se bude konat v sobotu 15. listopadu v prostorách fary. Čas bude upřesněn ve farních ohláškách.

Farní úklid

28. a 29. listopadu, v pátek a v sobotu – osvědčilo se rozdělit jej do dvou dnů, na páteční odpoledne od 14 hodin do 18 hod a na sobotní dopoledne od 8 hod, abyste mohli přijít pomoci tehdy, kdy vám to nejlépe vyhovuje. V sakristii bude začátkem listopadu rozpis prací, kde si můžete vybrat a zapsat se, s čím byste rádi pomohli. Předem děkujeme.

Adventní věnce

budeme zdobit také v sobotu 29. listopadu od 10 hodin, hned po úklidu. Přineste si s sebou, kdo můžete, korpusy na věnečky, větvičky, stužky, svíčky, nůžky, drátky i spoustu nových zajímavých nápadů. Z farní zahrádky máme od paní Ouředníkové usušené slaměnky, které také využijeme. Věnečky se nám zatím vždycky povedly, tak se těším, že letos si to při jejich zdobení zase pěkně užijeme. V neděli, bude první adventní, je vezmeme do kostela, jako každoročně, posvětit.

Farníci z Lappersdorfu přijedou

na návštěvu do Prahy na **naši pouť v pondělí 8.12.** Plánuje se odpolední procházka po předvánočních trzích (bude třeba doprovod), káva a posezení kolem 16 hodiny a v 18 hodin společná mše, po které pojedou opět domů. Poutě tedy bude letos velice slavnostní.

Prosíme čtenáře,

kterí si vypůjčili knihy z farní knihovny před prázdninami a dříve, aby je urychleně vrátili.

■ Rodinám s dětmi nabízíme

Nedělení mše s dětmi v 10.30; teplo v kostele, místnost pro matky s dětmi s přebalovacím pultem, po mši kavárničku, ve středu mateřské centrum, duchovní obnovy s hlídáním dětí, setkávání v malých společenstvích rodin.

■ ■ STŘEŠNÍ KRYTINA NAŠEHO KOSTELA A FARY

Zobali vrabci zobali, igelitové obaly..., se zpívá v jedné písničce Ivana Mládka. A nejen obaly. Zachutnaly jim i asfaltové šindele na střeše naší fary. To není vtip, ale skutečnost. Situace je poměrně vážná, střechou zatéká, zejména tam, kde zbývá už jen nosná mřížka. Asfalt a posyp jsou pryč, sezobané. Jedná se o havarijní stav, tedy je nutné příští rok vyměnit střešní krytinu na faře.

Nejdříve jsem se snažil technicky dořešit výměnu střechy na kostele a následně na faře a získat představu, kolik na tuto stavební opravu bude potřeba peněz. Nabídky stavebních firem na střechu kostela v řešení, které by bylo stavebně neoptimálnější, se pohybují kolem 5 milionů korun. Střecha kostela se dá ještě pár let udržovat tím, že se problematická místa každý rok na jaře dají přetmelit. Koncepční řešení to sice není, ale momentálně pro nás jediné. Fara ovšem nepočká, proto bude postup prací obrácený než jaký byl původní záměr.

To, že je potřeba měnit střešní krytinu kostela tak brzy po dostavění je z velké části způsobeno nutností úspor ke konci stavby. Tlak na úspory byl tehdy tak veliký, že se nakonec zvolilo levné řešení – asfaltový šindel, v té době hodně propagovaný, ale v Čechách příliš nevyzkoušený.

A tak nás v následujících letech čeká vymyslet nějaké zázračné profinancování výměny střešní krytiny na budově kostela a doufat ve velkou pomoc Boží a vaši.

Milan Moc

■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ MATEŘSKÉ CENTRUM V KRKONOŠÍCH

Naše pouť začala již v únoru, kdy jsme u počítače hledali vhodnou chatu pro 5 rodin.

Nakonec se nám zalíbil penzion v Černém Dole, který vyhovoval nejen počtem pokojů, ale i zázemím pro děti.

Ve čtvrtek dopoledne jsme se vydali prozkoumat okolí penzionu a také blízký lom. Cestou k lomu děti provedly několik výměn „motorek“, koloběžek a také se zastavily u nákladní lanovky. Odpoledne si vyhrály na zahradě, kde jim pan majitel postavil prolézačku s klouzačkou a houpačkou. Mezitím jsme my dospělí měli alespoň klid na večerní grilování.

V pátek jsme se vydali na celodenní výlet na Černou horu. Večer předtím jsme se dlouho nemohli dohodnout na délce výletu. Po výjezdu lanovkou na horní stanici nám pohled do okolí cestu určil sám - na námi naplánované trase ležel sníh. Sešli jsme tedy cestou, vedoucí pod lanovkou, na Hoffmannovy boudy. Na autobusové zastávce nabraly již unavené děti novou sílu na skotačení – byly tam 4 houpačky a hromada kamínků. ☺

V sobotu dopoledne si děti opět pohrály na zahradě a odpoledne jsme se vydali na místo, kde podle mapy měla být vodní elektrárna. Místo elektrárny jsme ovšem došli k ohradě s koňmi, což bylo pro děti mnohem zábavnější. Zbytek dne děti opět strávily skotačením na zahradě.

V neděli dopoledne jsme byli na mši v Jánských Lázních. Úspěšný výlet jsme zakončili sladkou tečkou – zmrzlinou. Po návratu na chatu jsme se pustili do balení, zatímco děti si hrály na zahradě.

Výlet se moc vydařil, počasí nám přálo a všichni účastníci se vrátili zdraví a „odpočatí“.

Dvořáková

■ ■ ŠUMAVA S „KLUBÍKEM“

Třetí týden v červenci jsem vyrazila s rodiči a dalšími čtyřmi rodinami s malými mrňousky od nás z farnosti na týden na Šumavu. Konkrétně jsme byli v chatě „Otík“ kousek od Kašperských Hor.

Za hezkého počasí jsme podnikali výlety do okolí – prošli jsme se podél řeky Vydry, nebázlivci si prohlédli i malého Vydrýska na Turnerově chatě, vystoupali jsme z Modravý až na Tříjezerní slať, prozkoumali hrad Kašperk, kde se natáčela pohádka Anděl Páně.

Za nepříznivého počasí byl čas objevovat zákoutí našeho prostorného Otíka, případně zkusit cizí obuv ve společném botníku. Jinak jsme za deště teda také navštívili muzeum hraček v Kašperských Horách, kluci i muzeum motorek, nic pro holky. Informační centrum v Kašperských Horách byl také ráj pro nás děti, plné puzzlí, obrázků, světýlek, tlačítek...

Strejda Aleš celý týden zajišťoval přísun dobrého jídla, teta Helena zase borůvkových koláčů z borůvek, které jsme natrhali na Modravě.

Zlatý hřeb týdne přišel ve čtvrtek, kdy přijel pan farář a zůstal s námi až do odjezdu.

Bylo to moc fajn, těšíme se na příště.

Doubravka Šimůnková

■ ■ CYKLOTÁBOR

První prázdninový týden jsem trávil svou dovolenou ve společenství cyklistických nadšenců na cyklotáboře naší farnosti. Start a první nodeh byly v Nové Peci v kempu pod stanem. Vlastně jsme pod stanem trávili celý týden kromě konce našeho putování, kdy jsme spali na původní faře v obci Hojná voda. Každý den jsme prožívali mši svatou, v terénu ji sloužil náš pan farář Jenda a koncem týdne i v kostelech v Horních Stropnicích a Nových Hradech, kde vlastně byl i cíl našeho putování. Navštívili jsme mnoho zajímavých míst Šumavy i Novohradských hor, jako byly vrcholy Plechý, Trojmezí a Třístoličník nebo Vítkův kámen, Schwarzenberský kanál aj. Setkal jsem se s novými tvářemi naší farnosti, z Benešova a ze Staré Turé a vytvořil si mezi nimi zajímavé pouto a se svými známými toto pouto prohloubil. Pro mne to byla krásná dovolená, i když ne vždy svítilo sluníčko. ☺ Pokud pojedeme příští rok, tak nebudu váhat s účastí.

Cyklista ve vestě Michael

■ ■ VÝPRAVA NA UKRAJINU

„*Ma wanyelime, Ti nerewo sanbane, Isah demandana, Isah demandana...*“ Takto si zpíváme cestou z hor, promočení, zmrzlí a špinaví, ale šťastní a vděční za pár dní, kdy jsme mohli přítomnost Boha vnímat jasněji než jindy. Píseň nás naučil náš kamarád z Ghany a přeložil nám text takto: „Řeknu (nebo promluví?) a každý vidí, že Ježíš je můj Pán.“

Dnes v noci nás zastihla bouřka. Hromy, blesky, vítr, déšť – všechno je v horách tak nějak „opravdovější“ a na člověka padá úzkost a vědomí vlastní nicotnosti a závislosti na Bohu, jakou si ve městě často vůbec

Ma wanyelime, Ti nerewo sanbane, Isah demandana, Isah demandana...

Promluví a každý vidí, že Ježíš je můj Pán.

neuvědomujeme. Ráno na chvíli přšet přestalo, přesně na tak dlouho, abychom stačili zabalit stany. Vrcholky hor ale stále zůstávaly v mlze. Přesto jsme se chtěli vrátit na hřeben a pokračovat naplánovanou trasou. Čím jsme stoupali výš, tím silnější byl déšť, vítr a mlha – a ukrajinské značení, bohužel, nás opět zklamalo – nikde žádná značka ani jasná cesta, nebylo bezpečné jít dál. Již podruhé během naší výpravy jsme se museli vzdát a ukázněně se vrátit z hřebene zpět. (Poprvé to bylo již při výstupu – jedna z nás měla problém s adaptací na převýšení, takže jsme museli zůstat v nižší nadmořské výšce ještě další den. Nikdo z nás proto nereptal a poslušně jsme scházeli dolů a jen počítali, kolik ještě budeme muset sejít, abychom mohli přespat - a Hospodin nás odměnil: Jan našel rovný plácek v kopci, kde jsme vzhledem ke sklonu stoupání nic takového nečekali...)

Nyní tedy scházíme již dolů z hor, déšť a mokré věci nás už tolik netrápí, protože z noci „se vždycky nějak přežijí“ a

koneckonců, na této výpravě nás Bůh už mnohokrát ujistil o své starostlivosti o nás (a to i ve všech maličkostech), že se můžeme těšit krásou přírody kolem nás a s důvěrou očekávat věci příštích. (V této chvíli ještě netušíme, že Izaiášovské „Neboj se“ ze 43. kapitoly, si prožijeme příští den naplno: „Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhně tě proud.“) Přicházíme k polorozpadlé salaši, toho času opuštěné, vcházíme dovnitř v místě, kde kdysi byla stěna místnosti,

odkládáme mokré věci a půjčujeme si suché od těch, kteří něco suchého ještě uchovali. Vaříme čaj a krájíme chléb, sýr

a salám – a připadáme si královsky. Při pohledu na vytrvalý déšť se po chvíli rozhodujeme zůstat a dál jít až zítra - Bůh ví, zda bychom dále našli vhodné místo k přespaní...(druhý den zjistíme, že skutečně by to byl velký problém).

Slavíme mši sv. Potom povídáme a někteří postupně vybalují teplejší věci, uchovávané na spaní. Máme moře času. Přichází čas večere. Vybalujeme další zásoby, sedám na bobek k ešusům, hlídám rýži, aby se nerozvařila, a vzpomínám na uplynulé dny. Když jsme se utábořili v horách první den, při mši sv. nám Jan připomněl, že čas, který nám zde byl dán, je mj. příležitostí být spolu i sami s Bohem – a je dobré toho využít. Možná se budeme obdivovat kráse přírody bez většího nepohodlí, ale možná, že nás čekají i „limitní zkušenosti“, tedy situace, v nichž se budeme muset nějak vypořádat s nedostatkem – ať už jím bude nepohodlí při špatném počasí, nebo třeba nedostatek jídla v případě, že nás počasí zadrží někde déle než jsme čekali, nebo narazíme na

vlastní omezenost – nedostatek fyzických sil či nedostatky v lásce k bližním...

„Limitní zkušenosti“ na sebe nedaly dlouho čekat. V noci začalo pršet. Při stoupání jsme se museli vracet (jak jsem již psala). Na druhý den ráno opět dešť. Výstup na **Pop Ivan**, dominantu jižní části horstva zvaného **Černohorská polonina**, za mlhy, větru a deště, mokrou kosodřevinou – krásná limitní zkušenost. Zato doušek teplého čaje z termosky, kterou Vojta obětavě nesl, byl zážitkem, jaký bychom za krásného počasí nepoznali. Stejně jako okamžik, kdy po všem tom dešti a mlze se najednou roztrhly mraky a my jsme spatřili jeden z nejkrásnějších chrámů přírody. Nebo když jsme dorazili na tábořiště a ukrajinští turisté (či strážci parku?), kteří zde byli před námi, nám pomohli rychle postavit stany, když se dešť přihnál rychleji než jsme se stačili otočit. ... Další pohoří, které jsme procházeli, **Svidovec**, nás obdařilo první dny krásným počasím a rozhledy, borůvkovými plantážemi, potůčky s osvěžující vodou k pití, ovečkami, jejichž zvonci zvonily vyšším tónem, a krávy se zvonci hlubšími... Abychom však nezůstali bez limitní zkušenosti, délky cest na mapě, kterou jsme měli, byly významně kratší než ve skutečnosti. A tak se naše zásoby jídla tenčily a měli jsme tak možnost vyzkoušet si, jak se vyrovnáme i s takovýmto nedostatkem... Hospodin se však stará – v jedné salaši jsme nakoupili mnoho mléka a sýrů, takže hlad již více opravdu nehrozil...

Vracím se od vzpomínek k ešusům, když se dovařila poslední rýže, kterou bychom již mohly povečeřet i my kuchařky.

Doufáme, že zítra nás už čeká jen klidná cesta údolím **Černé Tisy** a pak se utáboříme někde poblíž vesnice **Jasini**. Odtud pak pojedeme zpátky do **Rachivu** (odkud jsme na Svidovec vystoupali) a domů.

Ráno již jen mrholí a vycházíme pokojně s vidinou poklidné cesty. Nečetli jsme varování, které si můžete najít v Googlu při zadání naší trasy: „Buďte opatrní – na této trase mohou chybět chodníky nebo stezky pro chodce“. Lávka v podobě naklouzaného přepůleného kmenu stromu, kterou jsme přecházeli první den výstupu na Černohorskou poloninu, byla luxusní oproti tomu, co nás čeká dnes. Ale Hospodin nás neopouští a jsou mezi námi tací, kteří neváhají obětovat mnoho nepohodlí pro pomoc ostatním k bezpečnému překonání brodů přes Černou Tisu – s úctou a vděčností budu vzpomínat i na tento závěr výpravy na Ukrajinu.

... „*Isah demandana*“ ... Zde v horách opravdu vnímáme, že Bůh prostupuje všechno – stromy, skály, vzduch, potoky, zvířata, ptáky i nás samotné. Je zde i při hřmění hromu i v nádherném rozhledu slunečného dne. Bez Něho nerozkvete jediná květina a nespadne jediný vlas z mé hlavy. Jestliže si žádáme znamení a zázraky – pak zde jich máme víc než lze spočítat. A nejen zde. Jde asi jen o to, zda správně vidíme. Zázraky tu jsou – jen otevřít oči srdce. Bože, vím, že JSI. Jsem vděčna, že o tom vím a mohu v Tvém světle být a snažit se chodit po Tvých stezkách. Zdalipak v mé každodennosti, z mých slov, jednání, výrazu tváře bude opravdu znát, že JSI můj Pán?

Marie Kofránková

■ ■ LETNÍ POBYT V TATRÁCH

Na začátku srpna skupina mládeže z naší farnosti vyrazila s otcem Jendou Balíkem na obvyklý letní týdenní pobyt do Vysokých Tater.

Naše skupina měla asi patnáct členů, otcí Jendovi pomáhal také Vojta a náš jáhen Pavel. Bydleli jsme v pěkném rodinném penzionu v Pribylině, odkud jsme se každý den vypravovali na celodenní výlety. Podle únavy jsme vytvářeli dvě skupiny – náročnější skupina chodila s panem farářem, ostatní s jáhnem Pavlem. Zdolali jsme mnoho vrcholů, např. Kriváň, Ostrý Roháč, Bystrou atd.

Po příchodu z výletu nám každý večer Pavel uvařil výbornou večeři.

Myslím, že se nám pobyt vydařil i díky krásnému počasí.

Maruška Smolková

■ ■ DĚTSKÝ TÁBOR – CIZKRAJOV 2008

Slyšela jsem už spoustu do detailů vyprávěných historek z našich farních dětských táborů... a když jsem se jim naposledy smála, ještě jsem netušila, že je brzy budu moci na vlastní kůži zažít... Neboť pracovní či studentské povinnosti znemožnily účast několika členům tradičního vedoucovského táborového složení, byla jsem jedna z těch, kdo byli přizváni k jeho doplnění. Výsledné složení nakonec tvořili Jan, Vojta a Vojčeš a Lída, Radka, Jana, Zuzka a já. Počet členů v (především) mužských řadách doplňovali ještě pomocníci (další nový prvek letošního tábora), dřívější účastníci z dětských řad, kteří nám však už přestárli, a tak teď mohli poprvé nahlédnout pod pokličku a pomoci při jeho přípravě.

Jak bude všechno fungovat jsme si mohli začít zkoušet 18. srpna, kdy jsme

kolem poledního dorazili do vesničky Cizkrajov nedaleko Dačic, jejíž fara nám na nadcházejících dvanáct dnů měla skýtat útočiště. Po rozdělení do pokojů, rychlém vybalení a tradičním, jak jinak než výborném, Lídině obědě mohlo začít rozřazování do skupin, tedy pardon-do souborů, a tím také táborová putovní hra, po vzoru dnešní doby plná tabulek a počítačových programů z domácí dílny „Smolka&synové“. S čím se však hra s dnešní dobou neshodovala, byl její obsah, jemuž tentokrát nešlo ani trochu o peníze, nýbrž o ctnosti, které děti za své soutěžní úspěchy dostávaly. Ke každému hernímu dni byla přiřazena jedna ctnost (a ke ctnosti jeden světec, který v ní zvláště vynikal), této ctnosti se potom týkala hra a právě kartičkami oné ctnosti byly děti za herní úspěchy oceňovány. A aby získávání ctnosti

nebylo jen herní záležitostí, inspiroval nás Jan při večerní „dušestravě“ životem onoho vybraného světce. Nasbírané ctnosti byly nakonec využívány v závěrečné hře, kde si děti s jejich pomocí mohly usnadnit nějaké úkoly, především pak byly ale ctnosti vodítkem k vyluštění textu (Velepíseň lásky 1.Kor 13), jenž byl outputem celé putovní hry.

Kromě mnoha her, jejichž vymyšlením jsme trávili cizkrajovské noci, při jejichž zkoušení (jak jsou použitelné) jsme se jednou smáli tak hlasitě, až se z vedlejšího pokoje pomocníků ozývalo bušení na dveře, a rozmrzelý hlas, že už chtějí spát a při nichž jsme si uvědomovali svou letitost, neboť jsme na děti aplikovali hry, jimiž nás učitelé kdysi bavili na školních výletech... tedy kromě her bylo na programu mnoho a mnoho... a mnoho... výletů... a stejně se to všechno nestihlo... Co se však stihlo, byla např. návštěva kláštera bosých karmelitek v Dačicích, návštěva bratrů karmelitánů v Kostelním Vydří, výlet na nedaleký Montserrat nebo výlet do Vranova nad Dyjí a návštěva tamějšího nádherného zámku...

Budiček, rozcvička, snídaně, výlet, hra, oběd, hra, výlet, večere, dušestrava, mytí, spánek... pořád se něco dělo... a asi proto

jsme se jednoho dne probudili a nestačili se divit, že už zítra odjíždíme... záměrně říkám zítra, protože nechci vynechat jeden zážitek, a sice při táboráku zpívající děti. Naši pomocníci, velcí hudebníci, se chopili nástrojů a co nepobrali oni rozdali dětem a tak skutečně snad všechny děti hrály a zpívaly na celý Cizkrajov... a my jen seděli na lavičce a říkali si, jaké to máme šikovné děti... Potom byla ještě sladce odměněna jejich celotáborová herní šikovnost... a povinnosti před spaním byly zkráceny o čištění zubů, protože to nemělo cenu... a všem se spalo sladce... Když jsme se druhý den probudili, čekalo nás balení, poděkování Pánu Bohu při mši svaté a pak už cesta od cizkrajovské fary na faru strašnickou...

Ačkoliv nemůžu letošní tábor porovnat s nějakým předchozím, myslím, že se vydařil a snad se mi ta spousta všemožných zážitků a dojmů (bylo těžké mezi nimi vybírat...) podařila nějak schůdně shrnout... Na závěr, avšak v neposlední řadě! bych vám všem za nás všechny chtěla poděkovat za modlitby, kterými jste náš tábor provázeli a které jsou, jak nám říkaly dačické karmelitky, kořeny, na nichž a z nichž může vše ostatní růst...

Bára

■ ■ ŘÍM

Na počátku byla myšlenka, pak slovo, to slovo dalo další slovo a celé dohromady utvořeno – byl nápad na pouť do Říma. No nápad to tedy byl – jet na začátku září, kdy je město rozpálené a horko ještě trvá. A horko opravdu trvalo a město bylo rozpálené, hlučné, plné turistů a neuvěřitelně špinavé, že i nám přišlo naše hlavní město po návratu jako úhledné a čisté (nedávno jeden náš přítel prohlásil, že nechápe jak národ žijící v takové špině mohl dobýt půlku světa:-)).

Co ovšem stojí za zmínku je ohleduplnost řidičů. I když jsou silnice neustále přečpané auty, autobusy a motorkami, v momentě kdy vstoupíte do vozovky, a musíte vstoupit, jinak se na druhou stranu nedostanete, všichni zastaví a nechají vás přejít.

To je „ze všední strany dne turisty“. Tato stránka je ovšem odsunuta do pozadí a po návratu zapomenuta, protože nádhera staveb, výzdoba chrámů a bazilika sv. Petra – to je ten důvod, proč cesty všech vedou do Říma... A tak „slyšte“ vyprávění jedné poutnice.

Marie Mocová

■ Poutní zájezd do Říma

Na začátku září jsme se autokarem vypravili na dlouhou připravovaný poutní zájezd do Říma. Druhou skupinu tvořili „letci“, kteří s námi část programu sdíleli, část programu si vytvořili samostatně.

Naším hlavním průvodcem byl otec Jan Houkal, který v Římě žije a studuje. Program připravil s velkou pečlivostí, především s důrazem na duchovní, ale i umělecko-historickou hodnotu památek. Cesty byly sestaveny tak, aby se každý z nás mohl odpojit nebo připojit k prohlídce během dne podle její náročnosti. Každý z nás dostal plánek tras i s časy setkání, které byly obdivuhodně dodržovány. Na výlety do okolí Říma a do Assisi jela jenom autokarová skupina naší pouti.

Bydleli jsme v českém poutním domě Velehrad, který má velmi výhodnou polohu v blízkosti baziliky sv. Petra (na ulici Via delle Fornaci). Zde nás také s ostatními salesiány přivítal staříčkový P. Vojtěch Hrubý, žijící legenda, který zde působí od dob otce kardinála Berana. Je také spoluautorem modré knihy Cesty po Římě, kterou jsme si mnozí zde koupili. Kaple v přízemí hlavního domu byla místem, kde jsme ráno zahajovali den mší svatou. Ve společné jídelně v přístavbě nás potom čekala snídaně a po celodenním putování také teplá večeře. V malé zahrádce poutního domu byly stoly a lavice, strom zelených mandarinek i citrónů, proti slunci okna stínilo zrající víno a kivi s mnoha plody. Od úzké ulice celý dům chránila vysoká plechová vrata s brankou, za která jsme se večer museli vrátit ve smluvený čas. Těsně za poutním domem Velehrad vedlo vlakové

kolejiště do stanice San Pietro, noční větrání horkého letního vzduchu bylo tedy prokládáno hlukem kolemjedoucích vlaků. Pro velmi blížkou polohu tohoto poutního domu mnozí z nás znovu za večerního šera odcházeli na osvětlené svatopetrské náměstí.

Na naší cestě do Říma jsme zastavili v Umbrii v městečku Orvietu. Na skalním masivu si původně etruské město uchovalo dodnes středověký charakter. Historickému městu vévodí dóm ze 13. století s nádherným mozaikovým průčelím a pruhovanými bočními stěnami. V tomto dómu se nachází relikviář s korporálem potřísněným krví, památka eucharistického zázraku ze 13. století. Tento zázrak se stal v nedaleké Bolseně, kdy kněz Petr z Prahy byl svědkem toho, jak se hned po proměňování hostie zakrvila. Zázračná událost byla podnětem ke slavení svátku Těla a Krve Páně. V Orvietu každý rok v tento den prochází historickým městem průvod ulicemi zdobenými množstvím květů.

My jsme do Orvieta vstoupili v sobotu z parkoviště po dlouhých jezdicích schodech, procházeli jsme řadu krásných románských chrámů s bazilikální dispozicí. Kromě dómu s památným relikviářem mne nejvíce zaujal chrám San Giovenale na skalním ostrohu s nachystanou svatební výzdobou. Z Orvieta jsme jeli do Bolseny, místa zázraku. Městečko leží na svahu u jezera Lago di Bolsena. Chrám - dějiště středověkého zázraku, byl zavřený. Polední siesta Italů je neoblomná. Procházka po

březích velkého třpytícího se jezera s přístavem jachet byla půvabná.

Večer po ubytování na Velehradě jsme poprvé společně došli na svatopetrské náměstí. Bylo velkolepé a téměř pusté, nad Berniniho kolonádou zářil měsíc a v obou kašnách zurčela osvětlená voda. Okna papežského paláce byla temná. Odtud jsme pokračovali na vyhlídku na kopec Gianicolo,

kteří už nepatří do sedmi historických pahorků věčného města, rozprostřeného pod námi.

V neděli jsme přes Piazza Venezia zamířili na římský Kapitol. Před námi se rozprostřela celá řada antických památek, šokujících svojí velikostí. U Fora Romana jsme s pohledem na Titův vítězný oblouk vzpomněli na vyplenění Jeruzalémského chrámu, nahlédli jsme do místa uvěznění sv. Petra, u Kolosea jsme si připomenuli osudy prvních křesťanů.

Odpoledne jsme si prohlédli nejdříve baziliku sv. Klimenta s hrobem slovanského věrozvěsta sv. Cyrila, zdobenou mozaikou. Někteří jsme také navštívili katakomby.

Naše společná cesta vedla ke dvěma ze čtyř patriarchálních papežských bazilik. „Matka všech kostelů“ – bazilika

Lateránská, je biskupským kostelem papeže (nikoli sv. Petr ve Vatikánu, jak se mnozí lidé domnívají). Uprostřed pod gotickým baldachýnem jsme se poklonili vzácným reliquiím křesťanství, lebkám sv. Petra a sv. Pavla. V tomto chrámě byl také v 18. stol. svatořečen sv. Jan Nepomucký.

Od Lateránské baziliky jsme došli k patriarchální bazilice S. Maria Maggiore, největšímu mariánskému chrámu města Říma. Zde byla v 9. století schválena slovanská liturgie pro Konstantina a Metoděje. Kazetový strop je zdobený zlatem kolumbovských dobyvatelů Ameriky. Podle pověsti byl chrám postaven na místě, které si ve 4. století Panna Maria vybrala sama tím, že papež podle snu hledal místo, kde v srpnu ležel čerstvě napadáný sníh. My jsme naopak byli zmořeni letním horkem.

Naše celodenní putování jsme zakončili v bazilice sv. Petra v řetězech. Jsou zde uloženy řetězy, kterými byl sv. Petr údajně spoután v Jeruzalémě v žaláři a odtud byl vysvobozen andělem. Zde se také v pravé části chrámu nachází známá Michelangelova socha rohatého Mojžíše.

V pondělí jsme vstávali brzy. Společně jsme hned po snídani odcházeli do baziliky sv. Petra, abychom již kolem 1/8 byli uvnitř. Vatikánská bazilika byla tichá a prázdná. Po pravé straně s touto tichostí souzněla krásná mramorová Michelangelova Pieta. Shromáždili jsme se téměř pod Berniniho bronzovým baldachýnem, abychom na povel mohli být vpuštěni malým postranním schodištěm do krypty ke mši svaté. Procházeli jsme kolem papežských hrobů, také hrobu Jana Pavla II a hrobu kardinála Berana. V Maďarské kapli

v kryptě jsme takto začali zvláštním způsobem posvěcený den.

Po mši svaté si každý prohlédl svatopetrskou baziliku sám. Někteří z nás byli také na kupoli. Během dopoledne se bazilika k mé nevoli změnila z místa modlitby na jedno velké turistické „tržiště“.

V pondělí odpoledne jsme měli možnost zase vidět řadu dalších římských památek. Od těch starověkých – např. Andělský hrad nebo Pantheon s největší kupolí starověku – až po architekturu současnou (např. zdařilou prosklenou stavbu amerického architekta Richarda Meiera kolem antického Ara Pacis – Oltáře míru).

Část cesty jsme se vraceli podle zelené, líně se vlekoucí Tibery. Celý den, i ty ostatní, nám zpříjemňovala horko pítka s vodou. V podvečer jsme poklekli také u hrobu sv. Ignáce v jezuitském kostele Il Gesù. Tento barokní kostel se stal vzorem mnoha dalším stavbám.

V úterý jsme jeli naším autobusem na celodenní výlet od Subiaca, Genazzana a Nettuna. Naši „letci“ si vytvořili vlastní program – např. koupání u moře nebo návštěvu Vatikánských muzeí.

Subiaco leží jižně od Říma v horách. Zde v 6. stol. založil sv. Benedikt svoji řeholi. Místo není znehodnocováno velkým turistickým ruchem. Nejdříve jsme projeli kolem zbytků Neronovy vily ke spodnímu klášteru sv. Scholastiky, sestry sv. Benedikta. Klášter byl mnohokrát přestavován a slohy se tu prolínají.

Odtud jsme s autobusem stoupali úzkou silničkou s ostrými zatáčkami k hornímu klášteru zvanému Sacro speco –

Jeskyně sv. Benedikta. Tento klášter připomíná vlaštovčí hnízdo přilepené na skálu. Byl od 7. století budován kolem původní Benediktovy jeskyně. Nyní má soubor staveb znaky raného středověku, horní i spodní kostel jsou bohatě zdobeny freskami. Naproti Benediktově jeskyni v kapli jsme měli také mši svatou.

Ze Subiaca jsme jeli do Genazzana. Malé městečko na kopci je známé posvátným obrazem Panny Marie dobré rady. Tato nevelká freska Madony s dítětem, které ji objímá kolem krku, byla v 15. století zázračně přenesena z albánského Skadaru do místního chrámu. Obraz se stal místem mnoha zázraků.

Z Genazzana jsme cestou mezi olivovými háji a vinicemi v podvečer dojeli do Nettuna. Zde na mořském břehu stojí velký kostel s ostatky italské mučednice čistoty Marie Goretti. Ta zde v Nettunu žila a roku 1902 byla zavražděna. Jako dvanáctiletá dívka se nechtěla podvolit dvacetiletému Alessandrovi, ten se jí pomstil 14 bodnými ranami. Před smrtí mu Marie Goretti odpustila. Svatořečení v roce 1950 byla přítomna matka i vrah. Po 30 letech žaláře se z něj stal proměněný

člověk, jeho závěť nám otec Jan při cestě v autobusu také předčítal.

Po prohlídce kostela a krypty se řada z nás s velkou chutí přemístila na hodinu na mořský břeh. Slunce se sklánělo k obzoru. Moře bylo mírné, teplé a čisté.

Večerní procházka po Římě nás ještě vedla do turisticky atraktivních míst, k fontáně di Trevi a na Španělské schody.

Ve středu jsme se po snídani vypravili na generální audienci. Šli jsme s dostatečným předstihem a každý z nás dostal vstupenku. Byla jsem zaskočena velkým množstvím poutníků, ale hlavně zcela nekřesťanskou tlačenicí. Tentokrát se audience nekonala na náměstí sv. Petra, ale v aule Pavla VI. Byli jsme zde chráněni před žhnoucím sluncem. Svatý otec Benedikt XVI. po promluvě jako obvykle postupně zdravil všechny poutníky. Vyjmenoval i Strašnice a v českém jazyce krátce poželhal naší farnosti.

Odpolední program jsme věnovali sv. Pavlovi. Nejdříve jsme navštívili 4. patriarchální baziliku – sv. Pavla za hradbami. Tato pětিলodní stavba se od 4. století nacházela nad hrobem sv. Pavla vně Aureliánských hradeb města Říma. Až do vybudování současné baziliky sv. Petra to byl největší kostel křesťanského světa. V 19. stol. vyhořel a byl podle původních plánů obnoven.

Od baziliky jsme se metrem dostali do trapistického opatství Tre Fontane, místa stětí sv. Pavla. Opatství se nachází na tichém místě chráněném parkem. V něm stojí tři kostely. Ten nejbližší barokní je místem, kde byl sv. Pavel sťat. V tomto místě se podle tradice objevily tři prameny. Mne zaujal původní starořímský popravčí kůl, který má mramor nahoře poškozený údery. Nachází se v témže chrámě za barokním zábradlím. V druhém chrámě tohoto opatství je cela, ve které podle tradice strávil sv. Pavel poslední noc před

popravou. Největší z chrámů je z 12. století, v něm se právě trapisté v chóru sešli k večerní modlitbě, umocněné celodenním mlčením.

Ve čtvrtek jsme se ráno rozloučili s poutním domem Velehrad a zamířili do katakomb. Od 5. stol. př. Kr. bylo zakázáno pohřbívat uvnitř Říma, proto vznikala pohřebiště za městem podél cest. Hroby byly hloubeny v sopečné vyvěřelině tufu, která na vzduchu ztvrdne. Katakomby San Calisto (sv. Kalista) mají 4 patra a 20 km chodeb. Asi hodinová společná prohlídka nás vedla kolem hrobky papežů ze 3. století, původní hrob sv. Cecílie zdobí ležící mramorová barokní socha. Skromné starokřesťanské nástěnné malby, symboly víry. Od 2. století zde byli pohřbíváni také křesťanští mučedníci.

Na Via Appia Antica jsme se přemístili k malé barokní kapli Quo vadis. Na zemi v podlaze je kamenná deska s otiskem bosých nohou. Legenda praví, že jsou to otisky nohou Kristových. Sv. Petr prý v těchto místech na cestě z Říma potkal Krista a ptal se ho: „Kam jdeš, Pane?“ „Jdu zpět do Říma dát se ještě jednou ukřižovat, protože ty opouštíš můj lid.“ Chvilé rozjímání – kam kráčíme my?

Odtud jsme zamířili do Assisi. Po cestě jsme se zastavili v klášteře augustiniánek v Montefalco, kde před 700 lety žila sv. Klára z Montefalca. Tato mystička ze 13. století měla po své smrti v srdci a těle předměty připomínající Kristovo utrpení. Na zahradě tohoto kláštera rostou prý z poutnické hole vzácné stromy, jejich plody slouží sestrám na výrobu růženců.

K večeru jsme přijeli do blízkosti Assisi, působiště sv. Františka a sv. Kláry. Nejdříve jsme navštívili Porciunkuli, chrám Panny Marie andělské, který se nachází v údolí. Velká bazilika obestavěla původní kostelík. Vpravo od apsidy je také místo, kde

sv. František na začátku 13. století zemřel. Nachází se zde i růžová zahrada bez trní.

Po ubytování v blízkém hotelu jsme se vypravili na večerní, velmi malebnou prohlídku osvětleného Assisi. Byli jsme okouzleni středověkem.

V pátek jsme zahájili naši pouť po stopách sv. Františka u kostelíka sv. Damiána z 8. století. Tento kostelík na pokyn Krista ze známého kříže sv. František ve 13. století opravoval a věnoval ho sv. Kláře, která zde žila 42 let. Kostel je příznačně velmi prostý, podobně i refektář klarisek a rajský dvůr. Zde v zahradě složil sv. František svůj Hymnus na stvoření.

Na Řím si ještě společně zavzpomínáme o vánočních svátcích, když přijede na prázdniny otec Jan.

■ ■ SVĚCENÍ VITRÁŽÍ V LAPPERSDORFU

Kněží našich farností s tvůrkyní Magdou Bartákovou a neúnavným „duchem“ našeho vzájemného partnerství panem Otmarem Kapplem před novými okny.

Celý den jsme postupně procházeli všechny chrámy v Assisi, byli u hrobu sv. Františka i sv. Kláry, obdivovali Giottovy fresky a další památky. Na závěr dne ještě někteří z nás vyšli na nejvyšší místo města, pevnost Rocca Maggiore, odkud je krásný rozhled na město Assisi i na celé umbrijské údolí. To už se po týdnu letního horka stahovala černá mračna. Když jsme večer za šera nasedali do autobusu, začalo se nad Assisi blýskat. Cesta přes Alpy byla chladná a deštivá.

Mnoha způsoby, mnoha různými světci i mnoha různými památkami k nám během celé pouti promlouvaly dějiny církve. Kéž nás tyto zážitky obohatí.

N.S.

Na památku 40. výročí partnerství naší farnosti a farnosti Lappersdorf u Řezna byly v sobotu 27. září slavnostně posvěceny dvě nové vitráže u vchodu do lappersdorfské sakristie. Vitráže znázorňují patrony obou našich diecézí, sv. Václava a sv. Wolfganga. Autorkou výtvarného návrhu je naše farnice Magdalena Bartáková, která na realizaci oken pracovala společně s dílnou pana Jiřího Černohorského „Vitráj“. Malé slavnosti v Lappersdorfu (mše svaté s liturgickými texty ze svátku sv. Václava, svěcení oken a společného oběda) se zúčastnilo 19 strašnických farníků vedených P. Janem Balíkem. Ten při mši svaté sloužené lappersdorfským farářem P. Herbertem Maderem v kázání připomenul duchovní poselství vitráží, zpodobňující oba světce v jejich vztahu k eucharistii.

Více o historii partnerství našich farností si přečtete v dalším čísle.

Jana Vachulová

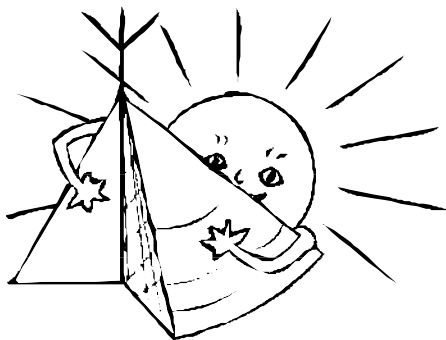

■ ■ ■ ...OD LÍDY

Milé děti,

v sobotu 28. června, v předvečer svátku svatého Pavla, zahájil Svatý otec Benedikt XVI. Rok svatého Pavla. Připomínáme si 2 000. výročí apoštolaova narození. „Pavlovský“ rok potrvá až do pondělí 29. června 2009, kdy bude slavnostně ukončen.

O apoštolu Pavlovi toho jistě už dost víte. Kdo jezdí na naše letní farní tábory, ten s ním prožil už i mnohá zajímavá dobrodružství. V letošním roce se o něm obzvlášť hodně píše a hovoří. Napadlo mě, že bychom mohli i příští Dětský den zaměřit se všemi soutěžemi na svatého Pavla. Ale do června je ještě dlouhá doba. Ne zas tak, aby se nedalo už teď něco připravovat. Sešit, pero, fixy, pastelky, nůžky, lepidlo. Sbírejte, pište, kreslete a lepte do sešitu všechno zajímavé, co o svatém Pavlovi vypátráte. Na vánoce v učebně kontrolně shromáždíme vaše „Svatopavlovské sborníky“, společně do nich nahlédneme a zhodnotíme vaše snažení. A nezapomeňte pozorně sledovat příští vydání našeho farního zpravodaje, kde na vás budou čekat další Pavlovské úkoly.

■ ■ ■ CO SE CHYSTÁ

Růženec s dětmi

se letos v kostele pomodlíme v úterý 21. října od 17 hodin. Děti, připravte si nakreslené obrázky jednotlivých tajemství – letos Radostného růžence. Sami si vyberte, které nakreslíte. Všechny pak vystavíme na nástěnce vzadu v kostele.

Podzimní prázdniny v Nymburce

bychom měli prožít na faře u P. Petera Kováče od soboty 25. do středy 29. října. Podrobné informace obdrží rodiče přihlášených dětí ještě tento týden.

Zdobení adventních věnečků

v sobotu 29. listopadu od 10 hodin. Mám pro vás připravené všechny potřebné věci na jejich výrobu, ale kdo může, ať si s sebou přinese korpusy na věnečky, větvičky, stužky, svíčky a všelijaké zajímavé ozdoby. V neděli začíná advent, tak si hned všechny věnečky necháme v kostele při mši svaté posvětit.

Mikuláš a mikulášská nadílka

bude letos v pátek 5. prosince ve farním sále. Mikuláš s anděly a čertem se už na vás těší, společně si zapíváme, pomodlíme se a měly by být i nějaké dárky (před začátkem balíčky označené jménem dítěte rodiče odevzdají do košů dole v suterénu).

Výtvarná soutěž „Vánoce očima dětí“

každoročně pořádaná karmelitány, má letos uzávěrku v neděli 6. prosince. Před dvěma lety se několik našich dětí umístilo na předních místech, vloni jste asi všichni odpočívali, protože jsme neodeslali ani jeden příspěvek. Letos se těším, že se do soutěže

s chutí zapojíte. Úkolem je zobrazit na formát čtvrtky A4 nebo A3 libovolnou výtvarnou technikou Vánoce. Zezadu uveďte jméno a příjmení, věk dítěte a adresu, a odevzdejte, prosím, v sakristii.

Tříkrálová sbírka

je sice ještě daleko před námi, ale je potřeba koledníky včas na Charitě nahlásit. My máme už téměř profesionální týmy, ale rádi rozšíříme a posílíme jejich řady. Kdo z dětí i rodičů by měl zájem, přihlaste se, prosím, v sakristii.

Farní knihovna pro děti a mládež + DVD

Knihovna pro děti se pomalu rozjíždí, a slečna Lea už se těší na další nové čtenáře. Kdo by mohl nabídnout pro knihovnu i pěkné, ale pouze hodnotné filmy na DVD, budeme jedině rádi. Skříň s knížkami je v učebně, na požádání je dětem můžeme kdykoliv půjčit.

Na setkávání se těší Lída a její věrní pomocníci

■ ■ ■ TVÁŘE NAŠÍ FARNOSTI

Jáhen Mgr. Pavel Reumann je novou tvář v naší farnosti jen zdánlivě. Oficiálně sice působí v našem kostele teprve pár měsíců, ale pamětníci jej znají už z dob dávných. Ačkoliv tu nebyl a přišel až nyní, jako by byl u nás odjakživa..!? Raději jsem ho poprosil, aby nám tu záhadu objasnil a sám řekl, jak to tedy vlastně bylo...

Jakou cestou jste přišel až k nám do farnosti jako jáhen?

Jsem jedináček a můj tatínek a maminka byli věřící římsktí katolíci. Jaksi „živější“ byl tatínek, takže jsem měl mužský vzor víry. Rozhodnutí k jáhenství přišlo v dospělosti, po vojně, kdy jsem hledal svůj duchovní řád, byl jsem chvíli i v noviciátu u salesiánů, ale to už jsem věděl, že chci být trvalým jáhnem a šel jsem studovat (vzděláním jsem elektrotechnik a mám maturitu na výstavbu, konstrukci a slévání kovů). Prožil jsem pak čtyřletou přípravu, která se studiem souvisí, takže byl relativně dlouhý čas, možná 12 let mezi rozhodnutím a svěcením, dlouhý čas k ověření povolání.

Se strašnickou farností jsem byl od mala spjat (pater Klener mě učil jako kluka náboženství a po dostavbě strašnického kostela jsem zde začal učit náboženství já), ale mou domácí farností byla hostivařská farnost, kde jsem vyrůstal od svých dvanácti let. Tehdejší farář, pater Wolf, byl totiž dobrým kamarádem mého tatínka.

Zde také přišlo jáhenské povolání, tedy nejen moje.... Je tam totiž ještě další jáhen, Pepa Bernard. A když jsou ve farnosti dva jáhnové, tak je jich už hodně. Já celou dobu stejně bydlím na území strašnické farnosti a člověk má jednou za život přeci udělat nějakou podstatnou změnu, ☺ a i když toto rozhodně nebyly hlavní důvody, ocitl jsem se zde jednoho dne oficiálně.

Kolik vám bylo let v době svěcení? Jaké je vaše rodinné zázemí?

Svěcen jsem byl před čtyřmi roky, 19. června 2004, bylo mi 37 let. Byl jsem tehdy věkem a služebně nejmladší jáhen. V Praze je v tuto chvíli 25 trvalých jáhnů a v pražské arcidiecézi jsem věkem myslím druhý nejmladší.

S rodinou bydlíme tady ve Strašnicích v takovém běžném činžáku, a jsme: táta, máma, dvě děti a kočka. S manželkou, která je mi oporou, to se říká formálně, ale já to

myslím doopravdy, jsme spolu 17 let. Nic bych bez její podpory a hlavně spoluúčasti nemohl dělat, ona to nejen trpí, ale i aktivně podporuje... ☺

Máme dva kluky, Dominika a Františka, Dominikovi je čtrnáct let a chodí na křesťanské gymnázium, kde vyučuji. A říkal mi: „Tatínku, víš, kdybys mě měl učit, tak ty bys mně určitě nenadržoval, ty bys mi poddržoval!“ Syn František chodí do základní školy. Oba kluci mají rádi vodu. Dominik už šest let chodí na vodní pólo, teď má dokonce šanci dostat se do reprezentace juniorů, tak má co dělat. František skáče do vody na Slávii. A jinak jsou to oba veselí hoši a dělají vylomeniny jako správní kluci.

Jste salesián...

S mojí paní patříme k tzv. salesiánským spolupracovníkům nějakých 7, 8 let. Jsme tam lidé různých profesí a asi pět z našeho místního společenství pracuje s mládeží.

Většinou se salesiánští spolupracovníci scházejí k duchovnímu programu podle místa bydliště. Ve skupině, ke které patříme my, jsme zjistili, že všichni bydlíme shodou okolností blízko Botiče, a tak jsme si dali název sdružení Botič.

V České republice je asi 500 podobných salesiánských spolupracovníků po celém území Čech a Moravy.

Máte tolik práce, různých činností a povinností, jak si dokážete zorganizovat svůj všední den, aby se na nic důležitého nezapomnělo?

No, asi to bude v tom, že nedělám všechny činnosti tak kvalitně, jak by si zasloužily...

☺ Mám geniální program plánování v počítači, tam mám jednotlivé aktivity a schůzky. Učím na gymnáziu a na střední odborné škole (kde jsou dva směry – chemická farmaceutická výroba a strojní a elektrotechnická) základy společenských věd, elektrotechniku, aplikovanou elektrotechniku, elektrická měření, a další věci, které jsem dřív dělal v praxi. Díky tomu, že práce ve školství je od – do, tak si můžu sestavit program dne. Time management vcelku zvládám.

Vyučujete na gymnáziu, jakou máte zkušenost s dnešní mládeží?

Teď musím hlásat do všech stran, že dnešní mládež je lepší než jsme byli my, čili mládež 70. let. Protože to, co se o nich mediálně traduje (např. že kouří marjánu) je možná pravda, ale to procento je velmi malé, jeden ze třídy. A naopak většina dětí je lepších, normálnějších, příjemnějších a jsou méně zatíženi špatnými vlivy než byla třeba generace 60. let.

Takže – jsou dobří!

Jak často se modlíte a jak doporučíte modlení nám laikům?

Já nemám moc rád slovo laik, protože má dvojitý význam, běžně to znamená něco jiného než v církevním prostředí. Církevní prostředí chápe laika jako člověka nesvěceného, zatímco úzus českého jazyka říká, že laik je amatér, který je neschopen ničeho. Čili myslím, že to není šťastné hlavně z jazykového hlediska.

Jako jáhen mám povinnost modlit se breviář – ranní chvály, večerní chvály a kompletář. Nedovolil bych si něco o modlitbě někomu doporučovat. Ale slyšel jsem kdysi jedno moudré slovo, které platí myslím pro nás pro všechny:

O modlitbě se nemá teoretizovat, ale má se s ní prostě začít.

Máte oblíbeného svěťce?

Mám dva svěťce. Pro studium mám Jeana Maria Vianneye, o něm se ví, že byl intelektu trochu slabšího... jemu dělal problém jazyk latinský, a mně také. A právě on mě provedl studiem, touto těžkou zkouškou.

A na opačné straně jako vzor radosti stojí svatý Filip Neri, který svou víru prožíval s radostí, byl to vlastně „nepřetržitý mejdan“, chodili a hráli, radostně se modlili. Dokonce se traduje, že svatý Filip Neri měl v sakristii psy a hrál si s nimi přede mší svatou.

No a nesmím zapomenout na jednoho svěťce, protože jsem salesián ve světě, tak samozřejmě sv. Jan Bosko.

Zatím jsme nemluvili o vaší advokátní službě, jste advokát církevního soudu. Co si pod tím máme představovat?

Tady si udělám určitou reklamu: začnu tím, že je to právní služba zdarma! Interdiocézní církevní soud sídlí na Hradčanech vedle katedrály, je to instituce, která umožňuje, vyjma různých jiných právních věcí, aby lidé, kteří jsou zavázáni bývalým manželstvím a nemohou přistupovat ke svátosti oltářní, potažmo tedy ke svátosti smíření, našli legální cestu, jak přezkoumat svou situaci, aby společně s církví hledali řešení. Takových lidí je mezi námi hodně a někteří jakoby se uzavřeli, protože si řekli: „církev neumožňuje žádné řešení, protože církevní rozvod neexistuje“. Rozvod sice církev skutečně neumožňuje, ale existuje možnost přezkoumání té smlouvy a tedy je možné vyhlášení její nulity. Bylo by dobře, aby to lidé věděli. A pokud jsou v takové situaci, mohou se obrátit na mě nebo na některého ze 17 advokátů interdiocézního soudu, kteří jsou uvedeni na internetu. Každý z nich má co dělat, tak si představte, kolik případů to je... Jsem pět let advokátem, uzavřených případů jsem měl asi 25 až 30 (nepočítám to přesně), a jestliže předpokládám, že ostatní jich mají podobně, tak to znásobte. A to nemluvím o případech, které jsou v pojednávání. Docela vysoké číslo.

Interdiocézní soud pražský funguje velmi dobře, a asi tak do dvou let bývá případ ukončen.

Soud může samozřejmě řešit i jiné případy, ale drtivá většina se týká manželství.

Čtete rád a jaké knížky čtete?

Čtu málo, jsem člověk médií, internet, televize, rádio. Nejsem dobrý čtenář. Ale dostal jsem se k některým knížkám, našel jsem „Z Boží kanceláře“, svazeček, velmi příjemná knížka. A další, „Murphyho zákony v církvi“, to se mi taky líbilo. Je to moje krevní skupina. Tak to jsou teď moje poslední dvě knížky.

Kdo nebo co vám v poslední době působí radost?

Radost skutečně v poslední době mám – v Americe se má takhle odpovídat na každou otázku, že... :-)) ale tentokrát je to pravda, díky Bohu.

Myslím, že mi v první řadě dělají radost moji synové, moje žena, děti ve škole a lidé, které potkávám tady ve farnosti. Radost mám z každého setkání, kdy člověk vidí dobro, lásku, pohodu v lidech. A radost se pak umocní, když je přidružena víra, náboženský pohled člověka. Schválně říkám tohle pořadí, protože často je to opačně. Prezentueme svou víru, ale potom ta radost, která by měla dotvrdit, že s Hospodínem nějakým způsobem kamarádíme, ta tam nebývá. Proto mám radost z lidí pozitivních.

Kdo nebo co vás v poslední době trápí?

Takovou bolestí je, že mám volit mezi mnoha dobrými věcmi, a některé dobré aktivity musím škrtnout. Pořadí mám totiž jasné: na prvním místě je Bůh, na druhém rodina, na třetím je moje povolání duchovní a pracovní a potom jsou všechny dobré aktivity. A ty často škrťám...

Jaké sporty provozujete? Sportování je na vás vidět...

Ano, když někdy něco nahrazuji třeba squashem nebo fotbalem, tak proto, abych „při zdravém rozumu zůstatí ráčil“. Ve střední odborné škole hraji s kluky fotbal a s kamarády pak mou nejoblíbenější hru squash, umožňuje mi „vyčistit si hlavu“.

Jak se vám líbí u nás ve farnosti?

Začal jsem tady působit 1. dubna. Mám takový program, aby se mi tady líbilo, chci vlastně všechny, kdo jsou tady, postupně poznat, mít příležitost kontaktu s nimi. Abych potom za čas mohl upřímně prohlásit: mně se tady líbí, protože lidi znám, protože jsou to mí přátelé, protože jsme něco spolu prožili. Chci dobře poznat, co se mi tady líbí. Jsem tu rád, to je správná odpověď, a líbení...? Na tom zatím pracuji.

Za odpovědi děkuje Jan Vrkoč

■ ■ ■ MARIINA LEGIE

■ 2 a 3. díl: Životní dílo Franka Duffa a jeho význam pro církev.

Frankův apoštolát začal v Dublinu kolem roku 1914. Jako odezvu na protestantské snahy tzv. proselytství (záměrné odlákání jinou církví) založil „Spolek Neposkvrněného Početí.“ Nad stájí zřídil v největší místnosti oltář, kde uprostřed umístil sochu Neposkvrněné. Frank společně se svým přítelem Gabbittem velmi ctil Nejsvětější Srdce Ježíšovo. S velkým západem šířil zvyk zasvěcovat jeho srdci rodiny. Později, kdy už založil Mariinu legii, říkával svým legionářům, že je Mariiným úkolem připravovat Ježíšovi cestu k vládě nad našimi pokornými dušemi.

V roce 1917 vzrostl počet členů SVP (průkopníci Nejsvětějšího Srdce Ježíšova) natolik, že se na konferenci rozhodli, že se tento spolek rozdělí. Během 17 dní tak vznikl spolek nazvaný. „Konference sv. Patrika“, jehož prezidentem se stal F. Duff. Základním tématem této skupinky

byla , „pravá mariánská zbožnost“. 7. 12. 1921 se sešlo 15 lidí, většinou velmi mladých. To byla první schůzka M. legie. Na stole stála socha Neposkvrněné ozdobená květinami a svíčkami. Veksilium – korouhev, bylo přidáno až později.

F. Duff zprvu pro legii získal Skotsko, Irsko a Anglii. Franka si velmi vážili ve státní službě už v době britské okupace Irska. Dal své velké schopnosti k dispozici státu v počátcích jeho samostatnosti. V hlavě se mu rodil plán, že by mohl požádat o audienci samotného Svatého otce v Římě, ale k tomu potřeboval doporučující list. Zde byl ale velký problém. Větší část kléru rozvoj laického apoštolátu odmítala, včetně místního arcibiskupa. Osočovali ho, že chce vzít úkoly kněží do svých rukou. Místo arcibiskupovi napsal tedy irskému ministerskému předsedovi, který byl z dřívějška Frankovým přítelem. Ten tedy zaslal Piu XI. doporučující list, který umožnil

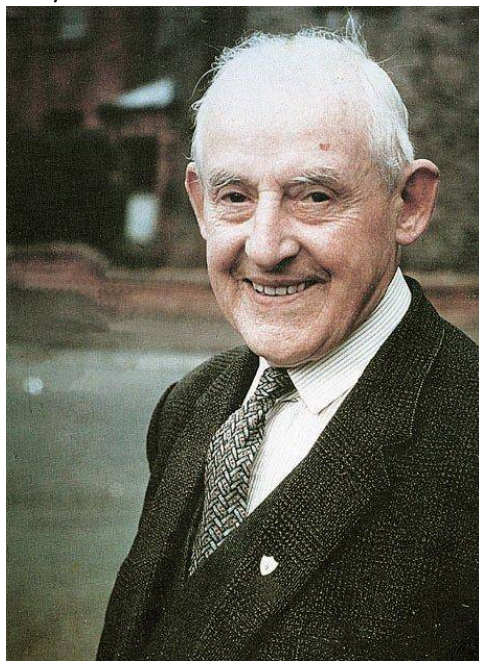
Frankovi u Svatého otce dvacetiminutovou audienci. Řekl tam Svatému otci: „Bylo by pro nás dobré, kdybychom mohli říci, že je to osobním přáním Vaší Svatosti, aby se legie rozšířila po celém světě, byla by to pro nás velká pomoc.“ Papež na toto zbožné přání odpověděl: „Přeji si to z celého srdce.“ Od této chvíle Frank věděl, že je M. legie trvale zajištěna.

Poté nastala exploze růstu M. legie kolem zeměkoule. 1931 bylo zřízeno první prezidium ve Spojených státech. Roku 1934 se rozšířilo po celých Spojených státech až do Kanady. Rozkvět M. legie na tomto severním kontinentě byl fenomenální. V Kanadě řekl arcibiskup Gordan: „Zdůvodňuji rozkvět legie po celém světě těmito třemi základními předpoklady: Osobní svatostí členů, duchem angažovanosti, a živou oddaností Matce Boží.“ V roce 1931 bylo zřízeno první prezidium v Indii, v Austrálii se M. legie rozrostly natolik, že nepotřebovaly pomoci z Dublinu, naopak sami vysílaly své členy na Novou Guineu a na mnoho Tichomořských ostrovů. Mariánským legionářem Afriky se stal bývalý otrok.

Rozrůstáním se legií po celém světě narostla F. Duffovi korespondence. Jenom legionářům v Austrálii napsal za 24 let 400 dopisů. Roku 1953 začala M. legie působit v Jižní Americe, která trpěla nedostatkem kněží. Zde žádali i biskupové do svých diecézí posily z řad M. legií. F. Duff si píše do své příručky: „Legionář musí dávat své schopnosti do krajnosti..., Maria by tolik chtěla seslat své milosti, to ale může učinit u velkorysých duší. Legionáři stačí hledět na Marii, aby mohli doplňovat, zdokonalovat, očišťovat a tak díky Marii slabé lidské úsilí dosáhne nemožného.“ Roku 1958 Papež Jan XXIII. prohlásil: „Mariina legie ukazuje pravou tvář katolické církve.“

11. září přistává letadlo na letišti v Římě. Mezi preláty z Irska, Skotska, Anglie

a Walesu je jeden laik. Frank Duff, který je přizván jako poradce z řady laiků ke konci zasedání Druhého Vatikánského koncilu. V té době je Frankovi 76 roků. I přes vysoký věk je Frank duševně velmi svěží. Že by Maria dodávala impulzy směrem k duševní vitalitě? V Římě pořádá přednášky, vrhá se do řad biskupů, aby jim přiblížil Prostřednici milostí, plně se společensky angažuje. Jeho největším zážitkem z té doby je soukromá audience u papeže Pavla VI. Ten mu řekl: „Pane Duffe, chtěl bych vám poděkovat za vaše služby pro církve a kromě toho bych rád M. legii vyjádřil své uznání za všechno, co vykonala.“

Frank ujistil Svatého otce o věrnosti a oddanosti legií církvi slovy: „Snažíme se, aby naši členové zůstali právě v tomto bodě věrni, bude-li zapotřebí, zůstanou věrni až ke stavu mučednictví.“ Na tak plamenná slova papež odpověděl: „Mariina legie církvi věrně sloužila a tak církve bude teď i v budoucnu zase chránit jí.“

Dalšími zeměmi legionářů, kam pronikli hlásat synovství k naší nebeské Matce byla Korea a konečně matička Rus. A pak se psal datum 10. 5. 1979. Frank Duff a jeho čtyři legionáři dostali pozvání hlavního protagonisty Druhého Vatikánského koncilu. Tím nemohl být nikdo jiný, než Svatý otec Jan Pavel II. Po dlouhé modlitbě se začal převlékat ke mši svaté. Po mši a díkyvdání pokročil k Frankovi, potřásl mu rukou a srdečně ho přivítal. Pak je vzal do papežské kuchyně. Vše bylo takové neformální. Za několik týdnů poté slavil F. Duff své devadesáté narozeniny.

Je velmi málo obřadů tak působivých, jako je liturgie svěcení kněží. Když slavnost skončila, Frank spontánně zvolal: „Tak slavnostní, tak krásné, tak svaté.“ Pak přišla konference celých zástupů legionářů

z Irska, ale i ze zemí celého světa. Frank cítil, že pobyt zde na zemi se rychle krátí. Měl železnou vůli, když se zapálil pro svatou věc, neznal únavy, nedbal vysokého věku, zapomněl úplně sám na sebe, jen když bude vzdána patřičná úcta k Nejsvětější Panně.

A tak ukončil i svoji pozemskou pouť. Zbožná paní Nelly přišla o čtvrté hodině odpolední posloužit svatému stařečkovi čajem. Vidí již jeho nehybné oči upřené na obraz Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. V co tak pevně věřil, v co tak pevně doufal, co tak neskonale miloval, na tom mu jako na rozloučenou s tímto světem ulpěl zrak.

Kdo čítá životopisy svatých, jistě mi dá za pravdu, že i tento muž by stál za námahu našich modliteb i rozevřené dlaně naší štědrosti k cestě beatifikace a následnému svatořečení.

Francesco

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI

■ ■ ■ PRAVIDELNÉ AKTIVITY

Bohoslužby v našem kostele	pondělí – pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Společná modlitba růžence	½ hod. před každou mší svatou (mimo neděle v 10.30)	
Živý růženec	každé první pondělí v měsíci	
Příležitost ke svátosti smíření	hodinu před každou mší svatou	
Osobní rozhovor s knězem a návštěva nemocných	dle domluvy	
Adorace	každý třetí pátek v měsíci po mši svaté	
Modlitební skupiny	společensví matek	pondělí po mši sv.
	společensví žen Effatha	čtvrtek po mši sv.
	Mariina Legie	pondělí 19.00
	Lectio Divina	jednou v měsíci dle ohlášek

Přednášky o sociální nauce církve	první středa v měsíci od 19.00 (od ledna 2009)	
Biblická hodina	druhá středa v měsíci od 19.00	
Setkání nad Katechismem katolické církve	ostatní středy v měsíci od 19.00	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 6. třída	středa 16.00
	7. – 9. třída	čtvrtek 16.00
Mládež	13 – 17 let	neděle po večerní mši sv.
	20 let	pátek po mši sv.
Příprava dospělých na křest	pondělí večer a dle dohody	
Příprava dospělých na biřmování	čtvrtek od 19.00	
Příprava dětí k prvnímu svatému přijímání	od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči	
Příprava na svátost manželství	dle včasného dojednání	
Křest dětí	příprava a termín dle dohody	
Setkání ministrantů	jednou za měsíc dle ohlášek	
Farní charita	poslední úterý v měsíci po mši sv. v učebně	
Farní knihovna půjčuje	středa	16.45 – 17.45
	neděle	10.00 – 11.00
	ve farní kavárně	8.00 – 11.30
Chránová skupina KALOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.15; doprovází dětskou mši sv.	
Chránový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	středa od 9.30	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 10.00	
Sportovní odpoledne	sobota od 14.00; floorball	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.30	
Úklid kostela	každé pondělí od 14.00	

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. A zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v charitě, ve farní kavárně, při úklidu kostela, při nedělním půjčování knih.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Generální audience ve Vatikánu ve středu
10. září se účastnila i skupina poutníků z naší
farnosti. Svatý otec nás v závěru audience
pozdravil:

*Srdečně vítám poutníky z farnosti
Neposkvrněného Početí Panny Marie
v Praze - Strašnicích! Moji drazí, přeji vám,
aby neustálé usilování o opravdové
duchovní hodnoty vždy oživovalo vaši
farnost a každého člena vašich rodin.
K tomu uděluji apoštolské požehnání vám
i vašim nejdrazším!*

Chvála Kristu!

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha - Strašnice
Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10
tel.: 274 782 480 e-mail: janbalik@gmail.com
www.farnoststrasnice.cz